

Intervju: VOJIN PERIĆ

Iako smo najstarije kazalište slijepih i slabovidnih u svijetu, statusom i infrastrukturom kaskamo za svakim profesionalnim teatrom

Kazalište slijepih i slabovidnih Novi život dobilo je posebno priznanje na 16. Gumbekovim danima za predstavu Daniila Harmsa *Bam cabaret*, kojom je pokazalo iznimnu svijest o aktualnoj društvenoj situaciji i globalnim problemima.

Kazalište slijepih i slabovidnih Novi život osnovano je 1948., 75. rođendan proslavilo je u ožujku, ali će ga obilježiti krajem godine, a od 1998. vodi ga glumac Vojin Perić.

Razgovara: Katarina Kolega

Sjećam se vaše izvrsne predstave *Nule i ništice* koju ste izvodili tijekom devedesetih, a nastala je na temelju Harmsovih priča. Kako to da ste se ponovno vratili Harmsu?

Redatelj Ivan Planinić nam je predložio da radimo *Elizabetu Bam* u kabaretskoj formi. I on je uistinu to uspio ostvariti tako što je s nama prolazio sve glazbene izričaje – od rapa preko opere, od mjuzikla do popa. Tako je nastao *Bam cabaret*. Često su nam gledatelji znali govoriti: „Predstava vam je super, ali nemam pojma što sam gledao.“ Tada mi se potvrdilo da je Harmsov apsurd uspio jer on govori o progoniteljima i onima koji su progonjeni, a onda progonjeni postaju progonitelji a progonitelji progonjeni i to se neprestano vrti u apsurdnom krugu. To je tako bilo i u staljinističkoj Rusiji, gdje je Harms nestao u čistkama. Volim tu predstavu i volim što je toliko apsurdna i što se može objasniti nakon par gledanja. Kad smo nastupali na Gumbekovim danima, u početku sam osjetio čuđenje u publici, a onda su nam rekli da smo donijeli nešto potpuno novo – da je to poseban pristup formi, svojevrsni kabaret apsurdna. Zato sam izuzetno zahvalan redatelju Planiniću koji nas je kroz različite glazbene žanrove uspio voditi ka totalnom apsurd.

Ako se ne varam, to je prvi kabaret Kazališta Novi život.

Jedna naša stara predstava, za koju sam napisao tekst – *A kako vi vodite ljubav*, također je imala mnogo songova. Na moj tekst pjevali smo poznate hitove poput *Tko te ima, taj te nema, Otvor' ženo kapiju*, no uvijek smo ih prilagodili nama, pa smo primjerice pjevali *Nigdje nema takvih invalida...* Poznatim melodijama smo dali apsurdni tekst, a na kraju smo imali politički angažiranu pjesmu na melodiju *Tko te ima, taj te nema*. Kroz tu pjesmu govorili smo o tome da nam je dosta i crnih i crvenih i žutih i zelenih i svakakvih. Čitavu tu pjesmu od partnerske ljubavi preko ljubavi prema svemu radili smo kroz apsurd i na taj način smo radili i kabaret. Međutim, tipični kabaret nismo zasad napravili, a volio bih ga raditi. Moram reći da nismo kao ansambl bogati u pjevanju; dosta se naših glumaca ne usudi pjevati, a glumac mora znati pjevati, barem glumački. To je dio našeg posla.

(<https://hrvatskoglumiste.hr/wp-content/uploads/2023/05/VOJIN-PERIC-1.jpg>)

Kakav biste kabaret voljeli raditi?

U kafiću, naravno. Često se znam šaliti da, kad se svi mi skupimo za šankom, imamo gotovu predstavu. U predstavi *A kako vi vodite ljubav* stavili smo šank na pozornicu, a osmišljena je kao niz točaka. Imali smo jednu točku na koju sam baš silno ponosan. Radi se o dvoje ljudi koji se ne poznaju a traže nekoga s kim bi se ljubili i razgovarali. Upoznaju se preko *chata* i razgovaraju, nesvjesni da sjede jedan nasuprot drugome u istom kafiću. U tim razgovorima preko društvenih mreža lažu o sebi, o svom izgledu, a publika se na to silno smije. Na kraju on

nju uhvati u laži i ona njega. Bilo je to baš dobro. Inače, u kafiću trenutačno održavamo naš *Party u mraku* i *Kviz u mraku*, zatim *Koncert u mraku*, možda će doći red i na *Kabaret u mraku*. Zanimljivo je da su mi ljudi nakon Pub kviza rekli da je potpuno drugačije razmišljati u mraku. Volio bih raditi kabaret u kojem se može improvizirati, jer obožavam improvizirati. Pripremam predstavu *Slijep kao ljubav* koja će imati elemente kabareta, no prije svega će to biti moja ispovijest – što crna što bijela, i tužna i vesela. Neće biti skroz biografska, ali ću pokušati biografski govoriti o problemima ali i o ljepotama invaliditeta, koliko god to apsurdno zvučalo. Tu ću se pokušati odvažiti u kabaretsku improvizaciju. Uskoro ću slaviti 45 godina rada u ovom kazalištu – planiram je obilježiti tom monodramom.

Imamo mnogo toga u planu, no pritišću nas financije. Tu smo jako uski. Nama se novci od 2013. nisu mijenjali. Nisu nikome, da se razumijemo. Međutim, treba održavati takav pogon – četiri, pet predstava na repertoaru. Korona nas je jako ubila u pojam, a ono što je najteže jest razbiti predrasude s kojima se godinama borimo. Unatoč svim našim uspješnim predstavama, kada se predstavimo kao Kazalište slijepih i slabovidnih, ljudi nas ne žele doći gledati. U nekim školama su nam znali govoriti: „Ma mi ćemo vam uplatiti neki novac, ali nemojte dolaziti.“

Što je prava šteta, jer su vam predstave za djecu podjednako uspješne i prekrasne kao i one za odrasle. Srećom, sada ste zahvaljujući osnivanju d.o.o. Teatroza uspjeli doći i do Malog Marulića. Splitska je publika ove godine bila oduševljena *Bijelim klaunom* Maje Kovač, a možda je došla u tolikom broju i zato što nije znala o kakvom se kazalištu radi. Zašto ste osnovali d.o.o.?

Teatroza je jedna bolest koja vas uhvati kad se počnete baviti teatrom. Sami sebi je morate dijagnosticirati i ona je tako zaplovila poslovnim svijetom Hrvatske. Zahvaljujući njoj ušli smo u očevidnik Ministarstva kulture i medija, što znači da možemo nastupati po vrtićima i školama bez odobrenja Agencije za odgoj i obrazovanje i možemo sudjelovati na svim kazališnim festivalima. Neki festivali, naime, traže da ste upisani u očevidnik. Ministarstvo kulture i medija daje i novac za programe Teatroze. Što se tiče *Bijelog klauna*, u toj predstavi imamo četiri glumca i jednog animatora koji animira lutke, šumu, na grafoskopu razlijeva boje. Grafoskop je temeljna scenografija, a na pozornici je samo jedan kubus. Ja tumačim dvije uloge – slijepog starca koji dječaka uči što su boje i tatu koji ga uči klaunskom umijeću. Presvlačim se sedam puta, što je prilično zahtjevno i teško. To mi je jedna od najtežih transformacija. Publika u Splitu nije znala da tu predstavu igraju slijepi glumci. Da je znala da igraju slijepi, možda ne bi došla. Tko zna. Meni je bilo drago što nas nisu najavili kao Kazalište slijepih, ali pitam se – zar trebamo doći do toga da izbjegavamo svoje ime kako bi došla publika?

D. I. Harms, *Bam cabaret*, red. Ivan Planinić, Kazalište slijepih i slabovidnih Novi život

Kako to da ste morali osnovati d.o.o. da biste bili u očevidniku, a kao Dramski studio slijepih i slabovidnih koji djeluje već 75 godina to niste mogli?

Ja ne vidim dobro, pa ne vidim ni razloge. To je još jedan u nizu apsurda u našoj zemlji.

Dramski studio slijepih i slabovidnih osnovao se 21. ožujka 1948. U ožujku je bila 75. godišnjica postojanja. To je najstarije kazalište slijepih u svijetu, no često znate isticati kako je u svijetu prepoznatljivo i više se vrednuje nego doma, u našoj zemlji.

Tako je. Unatoč tome što smo najstariji u svijetu, statusa nema. Očito za tim nema potrebe. Iako zadovoljavamo sve uvjete – čak i u infrastrukturi jer je dvorana opremljena svjetlosnim parkom, zvukom i svime što je potrebno, a ona je u vlasništvu Hrvatskog saveza slijepih i slabovidnih. Međutim, kao profesionalni teatar trebali bismo imati i pravnika i mnoge druge. Kod nas sve radi troje zaposlenih. Ostale zapošljava preko projekata. Ako ne prođe projekt, ljudi gube posao. U smislu kadrovske infrastrukture, tu kaskamo za svakim profesionalnim teatrom. Zato sam došao na ideju da postanemo druga scena nekog postojećeg kazališta – najlogičnije bi to bilo Satiričko kazalište Kerempuh. Tada bismo mogli zajednički ostvariti mnogo toga i na svjetskom i na domaćem nivou. Jedna od ideja je da postanemo Centar nezavisnih scena koji bi mi vodili. I treća ideja je da postanemo Centar za kulturu osoba s invaliditetom.

Mislim da je Kazalište slijepih dobar brand za probitak u svijetu. Usta su nam puna inkluzije, a što to znači? Uključivanje. Uključivanje koga u što? Isključenih. Isključenih iz ljudskog roda ili društva. Svejedno je. I sad mene netko uključuje u ljudski rod ili u društvo, a bio sam isključen jer sam slijep. Pa to je patologija! A da bi se netko uključio u društvo, mora postojati infrastruktura. Ona mora čekati one koje uključujemo, a ne da oni čekaju nju u nekom vakuumu. To znači da moraju imati rampe za kolica, induktivne petlje za gluhe, pojednostavljene sadržaje za osobe s intelektualnim poteškoćama, taktilne staze, semafore – govorim namjerno o drugim invaliditetima. Vjerujem da ćemo jednog dana sve to imati. No, mi moramo doseći jedan drugi nivo, ekologiju duha. A to je da nas ljudi prihvaćaju kao nekoga tko može, zna i tko želi, da vjeruju u naše kompetencije, talente i kreacije. To je onda inkluzija. Da prestane sažalijevanje koje je još uvijek dominantan pristup prema osobama s invaliditetom. Poslovni subjekti, uz olakšice koje postoje – a Hrvatska daje sedamdeset posto bruto plaće ako prime osobu s invaliditetom, ne žele nikoga zaposliti. Dok se to događa, ne možemo govoriti o inkluzivnom društvu. To je iluzija, a ne inkluzija. I zato gubimo povjerenje u društvo. A povjerenje društva u nas očito nikada nije ni postojalo.

To su ti apsurdi zbog kojih vam je Harms tako blizak.

I Ionesco i Harms. Meni je Harms silno drag. Često znam recitirati njegovu pjesmu *Povedite me zavezanih očiju*. To je govorio penjući se po nekim štukaturama i to je uistinu sjajno! Ionesco i Harms su me naučili apsurd. A apsurda je sve više. Harms je toliko višeslojan da iz njega možeš uvijek poravnati perspektive. Možeš reći: „Ako nije ovako, bit će onako“. Netko mene progoni, sad ću ja postati progonitelj. To je obrnuta perspektiva. Naravno da se u ovom društvu to ne može jer postoje ljudi koji oblikuju stvarnost, politika je dominantna u svemu.

Ivo Andrić, *Prokleta avlija*, red. Mario Kovač, Kazalište slijepih i slabovidnih, život

A opet, i Vi ste sami ušli u politiku. Bili ste jedno vrijeme i zastupnik Skupštine.

Tražili su nekoga da predstavlja osobe s invaliditetom i udruge su predložile mene. Prihvatio sam i mislim da sam pojedinačno pomogao nekim ljudima. To je užasno nezahvalan posao i nikada ga više ne bih prihvatio.

Jeste li uspjeli što ostvariti?

Što se tiče kazališta, vrlo malo. Sad sam član Nacionalnog vijeća za razvoj socijalnih politika i pratimo kako će Ministarstvo donijeti Zakon o asistenciji, videćem pratitelju i govornom tumaču te Zakon o inkluzivnom dodatku. Ako se ta dva zakona dogode, to će biti nešto što ni jedna Vlada do danas nije ostvarila. A ako se ne ostvare, to će biti krah kakav nitko dosad nije napravio. I nećemo onda to nikada ostvariti. Kod nas nažalost ne postoji kontinuitet, svaka nova vlast kreće od početka i ne nastavlja dobre prakse bivše vlasti, što je katastrofa. Ljudi zbog toga gube volju i snagu. Zato se nadam da smo pred vratima donošenja ta dva zakona. Što se umjetnosti tiče, mi smo nigdje kao društvo. Sportaše će dočekati više stotina tisuća ljudi, Nobelovce neće dočekati nitko. To nije zrelost društva koje razmišlja o nacionalnom identitetu i svojoj poziciji pod globalnim suncem, koje ima potrebu ostaviti zabilježene trajne tragove koji ga čine velikim narodom, a to su književnici, povjesničari, umjetnici, filozofi. Sportaši nas trenutno reklamiraju u svijetu, a Krležu ćemo pamtiti zauvijek.

Damir Miloš, *Bijeli klam*, red. Moja Kovač, Kazalište slijepih i slabovidnih Novi život

Jubilej ćete proslaviti početkom nove sezone. Kako?

Krajem godine napravit ćemo svečanu akademiju. Početkom listopada, od 9. do 13. listopada imat ćemo naš međunarodni festival BIT, Blind in Theatre, a u isto vrijeme će se održati i izložba u Muzeju Grada Zagreba. Na BIT dolaze grupe iz SAD-a, Izraela, Rumunjske, Slovenije i Srbije.

Što vam je BIT donio?

Donio nam je svijest da smo netko i nešto u svijetu kazališta slijepih. Utvrdili smo svoj identitet među drugima, da smo u tom svijetu više nego prepoznati, a i sebi je donio ugled jer pozivamo najbolje grupe iz cijelog svijeta. Da imamo malo bolju percepciju u društvu, Zagreb i Hrvatska bi shvatili što i njima BIT donosi. Unatoč 11 uspješnih izdanja i sjajnih gostovanja, silno mi je žao da ga publika vrlo slabo posjećuje. Tu još uvijek lomimo koplja. No, za dobru medijsku kampanju nikada nismo imali novca. Zanima me kako će mediji popratiti našu obljetnicu. Krajem godine planiramo i jednu dječju predstavu – *Ružno pače*. Namjerno smo odabrali taj naslov zbog različitosti. Govorimo o tome da jedan slijepi dječak, u razredu ostalih koji vide, jednom može postati labud. Da netko tko je bio drukčiji i zbog toga izrugivan, može biti na ponos svima.

U ovih 75 godina imali ste 110 premijera. Predugo bi trajalo kad bismo o svakoj nešto rekli, no osvrnimo se na trenutni repertoar. Zanimljivo je da ste prvi kod nas na pozornicu postavili Andrića – prvo *Prokletu avliju* a zatim i *Krugove*, koji još uvijek igraju i sastavljeni su od različitih njegovih djela. Kako to da ste ga odlučili inscenirati?

Meni Andrić znači puno jer kopa po meni, po ljudima. On ne utvrđuje, ne znanstvuje nad ljudima, on ih razgolićuje, što mi je vrlo važno. On kopa po duši, po kolektivitetu, ali i po pojedincima. Taj kolektivitet Bosne gledan je iz perspektive stranaca, kao i svakog domaćeg čovjeka od vrha do dna – to su fantastično napravljeni likovi. *Krugovi* su pak svijet mrtvih u kojem se susreću poezija i filozofija na kolodvoru duša. Te dvije predstave su nam donijele svijest o nama, o našim interpretativnim mogućnostima. Kad sam učio tekst, mislio sam da ga je nemoguće svladati. No, kad ga svladaš i izgovaraš bez razmišljanja, kad ta rečenica postane tvoja – to je onda fantastično! Andrić nas je uozbiljio totalno. A u tom njegovom fantastičnom misaonom narativu koji je Sibila Petlevski savršeno isplela, mi smo dominantni – naš glas i naša dikcija. I zato je to postalo nešto u čemu smo suvereni.

Milan Grgić, *Ne daj se, Njofra*, red. Željko Duvnjak, *Komedijski klub*, *Sljepih i slabovidnih Novi život*

Zanimljivo je da ste se nakon Andrića okrenuli komediji Milana Grgića *Ne daj se, Njofra* koju je režirao glumac GK Komedijski klub Željko Duvnjak. Nekako je postalo uobičajeno da imate takve zaokrete u repertoaru. Nakon teške drame, slijedi komedija ili satira.

Željko Duvnjak nam je predložio taj tekst i moram priznati da nas je spasio. Nakon Andrića, bilo mi je lako napraviti ulogu u toj predstavi iako je fizički aktivnija. Tu mogu pogriješiti i nikome ništa. Kod Andrića, nema pogrešaka. U ovoj komediji možemo griješiti bizarno, kod Andrića griješimo fundamentalno. A on je toliko važan da ne smiješ pogriješiti. Što se tiče predstave *Ne daj se, Njofra*, trebala nam je komedija nakon Andrića, a tek smo sad shvatili da je to jedina predstava koja samu sebe otplaćuje. Za Andrića nažalost ne možemo prodati dovoljan broj ulaznica kojima bismo pokrili predstavu. Za *Njofru* možemo. Osim toga, uvijek nakon predstave imamo razgovor s publikom, što je genijalno.

Meni je osobno jedna od najdražih vaših predstava *Jučer sam se sjetio plave Petre Radin*. U njoj ste se prvi put kao ansambl pred publikom razgolitili, otkrivši nam vrlo dirljivo, a nimalo patetično, komadiće vaših života.

I meni je to jedna od najdražih naših predstava jer zaviruje u naše živote – kao kad četiri feniksa skoče iz pepela i kažu: Mi živimo! Ta bi predstava sigurno još bila na repertoaru da nam nije umro Miljenko Zeko. Bez njega je nema smisla igrati. Tko zna hoćemo li ikada više napraviti takvu predstavu. U njoj se sve savršeno posložilo. Uz nju, silno mi je draga i dječja predstava *Čovječja ribica* koja je govorila o slijepoj djeci i njihovom prihvaćanju.

Petra Radin, *Jucer sam se sjetio plave*, red. Petra Radin, Kazaliste slijepih i slabovidnih Novi život

Pamtit ću i Nos vamos a ver – vašu prvu plesnu predstavu koju ste radili s Ksenijom Zec i Sašom Božićem.

I ja. Nakon nje smo s njima radili još jednu plesnu predstavu pod nazivom *Drago mi je što vas vidim*. Ja bih uvijek pristao na plesnu predstavu. Sjećam se da sam plesao u duetu s plesačicom i koreografkinjom Majom Marjančić i tada sam prvi put otkrio kako tijela govore. Prvi put sam tada otkrio da ne znam unaprijed koreografiju, nego da kroz vježbu otkrivamo kako će nam tijela reagirati. I to je fenomenalno. Tu mlade slijepice osobe mogu tražiti nove puteve i šteta što ih je često strah. Mislim da se inače u životu trebamo usuditi raditi ono što mislimo da ne možemo. Osim toga, ja liječniku i redatelju vjerujem sve. Mogu sumnjati, ali ću sve napraviti po njihovim uputama pa ću vidjeti što će se dogoditi. Sjećam se kad je Ksenija Zec s nama radila scenski pokret za *Kralja Gordogana*, tu se već naslutila koreografija. Tada sam prvi put u životu obukao cipele koje imaju 40 centimetara debeli đon. Imao sam na sebi plašt koji je bio težak desetak kila i mislio sam da ću umrijeti. Vani je bilo četrdeset stupnjeva, a ja sam bio pod tim plaštem. No, svladao sam sve prepreke i odigrao Gordogana i moram priznati da mi je to najdraža uloga. Bilo je sjajno. Nikad neću zaboraviti kad mi je Nina Kleflin pola sata prije premijere rekla: „E sad ćemo, Vojo, napraviti početak.“ Ostao sam paf. I napravili smo pet minuta mog kretanja u tim cipelama, s tim golemim plaštem. Ludilo!

Nos vamos a ver, autorski projekt Ksenije Zec, Kazalište slijepih i slabovidnih, Zagreb, 2014.

Sjećam se *Kralja Gordogana*. Bilo je to krajem devedesetih godina. Bili ste izvrsni u toj ulozi, a predstava je uistinu bila sjajna. Režirala ju je Nina Kleflin za koju ste zapisali na Wikipediji da je slijepim glumcima donijela revolucionarne pomake. Citirat ću: „Statičan i skoro verbalan teatar živnuo je, pokreti i mimika glumaca dobili su na plastici i vjerodostojnosti, a kazališni repertoar je pažljivo biran i prilagođavan senzibilitetu ansambla.“

Istina. Velika prekretnica u našem radu bile su Moliérove *Scapinove spletke*. To je bila Ninina prva predstava, a igrala je 120 puta.

U radu i druženju s Ninom Kleflin zaboravim da ne vidim, zaboravi i ona, pa me je jedne prilike trčeći na tramvaj zabubala u stup. To je inkluzija, ona iskonska, ljudska, a stup i bub se brzo zaborave. Jedna od mojih većih želja u životu je opet raditi s Ninom.

Koja se predstava najviše izvodila?

Tražim posao, koja je nastala prema mom tekstu. Igrala se 130 puta.

F. Kafka, *Proces*, red. Ivan Plazibat, Kazalište slijepih i slabovidnih Novi život

Vojin Perić, *Tražim posao*, red. Nina Kleflin, Kazalište slijepih i slabovidnih Novi život

To je bila satirična predstava. Satira vam inače leži, a i među publikom je najtraženija.

Moram priznati da volim svašta. Pogotovo nove izazove u kazalištu. U svaku predstavu ulazim iz početka. Često mi govore da sam u ovih 40 godina sve odigrao. Ma nisam!

Što niste, a voljeli biste igrati?

Volio bih odigrati Shakespearea. No, to je prevelik zalogaj. I Krležu.

Kad kreirate repertoar, što vam je najvažnije?

Najvažnije nam je da imamo pokriće u glumcima. Kad sam pišem tekstove, uvijek imam u glavi glumicu ili glumca za kojega pišem, makar to ne treba biti stroga odrednica. Prema njima krojim tekst. Tako je nastala i *Čovječja ribica*. Igrali smo i Ibsenovu *Noru*, gdje je Dajana Biondić bila fenomenalna Nora. Šaramo s repertoarom. Radimo podjednako klasiku i suvremene komade, komediju i dramu, autorske projekte, istražujemo nove izričaje i nastaviti ćemo tako i dalje jer nismo tipizirano kazalište. Nas tipiziraju jedino zbog sljepoće. I tu nema pomoći. Možda ćemo ubuduće nastupati samo pod imenom Teatroza, pa da vidimo hoće li nas onda svrstavati.

D. I. Harms, *Nule i ništa*, red. Nina Kleflin, Kazalište mladih i slabovidnih Novi život

Kroz ovaj razgovor spomenuli smo samo neke redatelje – Željka Duvnjaka koji je s vama radio i *Klupko*, Kseniju Zec i Sašu Božića, Maju Kovač, Ivana Planinića, Petru Radin. Ivan Plazibat je kao mladi redatelj režirao *Kralja Ubuja* i *Proces*. Upečatljive ste predstave napravili i s Anom Prolić i Marinom Petković. Često ste mladim redateljima dali priliku da s vama rade, a najviše režija čini mi se da ipak potpisuje Mario Kovač, koji je režirao *Andrićevu duologiju*.

Mario nas nikada ne izostavlja. Svoj doktorski rad napisao je nadahnut radom s našim ansamblom. Zvao nas je u Osijek s ulomcima iz *Krugova* na jedno svoje predavanje o glumi i vrstama glume. Govorili smo studentima o istinskoj inkluziji. Mario Kovač nas ne zaboravlja i to mi je silno drago.

Svi redatelji koje ste u pitanju spomenuli su na naš ansambl ostavili dubok i važan trag. I od svakoga smo ponešto naučili.

Hoćete li raditi i s nekim novim redateljima?

Sad će s nama raditi Dražen Krešić predstavu *Stilske igre*, pa ćemo vidjeti gdje će nas to odvesti. Planiramo napraviti eksperimentalnu predstavu koja će ići iz ljudi.

Kazalište Novi život izgubilo je pojedine vrlo važne glumce, poput Miljenka Zeke. No, ansambl se i pomladio novim članovima. Koliko vas sada ima i kako se ansambl obnavlja?

Ima nas 12. Među mladima postoji zanimanje za audiciju. Međutim, neki kad shvate što je to, kažu: „Meni je dosta deset proba. Zašto bih dolazio mjesecima?“ E, to nije to. U ansambl je nedavno došla mlada djevojka Dora Feketić koja je psihologinja po struci i odlična je. Igrala je u *Bijelom klaunu* i *Ne daj se Njofra*. I dobili smo Damira Mizdraka koji igra u *Podmornici*, ali sad je počeo raditi pa je pitanje hoće li se moći nastaviti baviti kazalištem. Imamo i neke mlade zainteresirane kojima jamčim da će dobiti priliku nastupati s nama čim se pojavi slobodno mjesto. Volio bih nekoga uvesti i u moj posao voditelja i raditi s njim godinu, dvije. Upoznati ga s ljudima, s poslom, sa svime čime se bavim. Ono što mi je najvažnije i što stalno ponavljam svojim ljudima jest: Moramo opstati! Unatoč svemu. To je jedina stvar koja nema alternative. A bilo bi nam lakše kad bismo postali istinsko kazalište ili kad bi nas netko uzeo kao drugu scenu. Tada bi nam bilo puno lakše zbog prateće infrastrukture.

Nadajmo se da će se to i dogoditi. S obzirom na to da je Kazalište slijepih i slabovidnih Novi život dobilo posebno priznanje na 16. Gumbekovim danima u Zagrebu, čestitam svakom njegovom članu i imam potrebu sve nabrojati. Prije svega, to su glumci Dajana Biondić, Suzana Bliznac, Ružica Domić-Lalović, Ružica Drenski, Anita Matković, Dora Feketić, Igor Kučević, Marijo Glibo i Vi, graf animator David Čavara, tehničari Nenad Lalović, David Čavara, Andrea Feher i Ana Katarina Ostojić te zaposlenice Marina Ćurić i Ana-Maria Perić.

©Katarina Kolega, Hrvatskoglumiste.hr, objavljeno 21. srpnja 2023.

Tekst je objavljen uz potporu AEM u okviru projekta poticanja novinarske izvrsnosti. Dopusšteno je prenošenje sadržaja uz objavu izvora i autora.